

Sonia haar reis

Dinsdagmorgen 7 uur in de auto op weg naar Orly Airport. Ruim op tijd, voor het geval dat... en het geval dat gebeurde 20 kilometer voor het vliegveld. Om onverklaarbare reden leidde TomTom mij niet via de snelweg maar via Evry en voor ik het doorhad stond ik vast. Kruipend gingen de meters en de minuten voorbij. Nog 6 kilometer te gaan en over 500 meter had ik 5 minuten gedaan. Dan hoef je geen raketgeleerde te zijn om te weten dat je over 5 km 50 minuten doet en ik had nog 40 minuten voor incheck. Het zweet brak mij al uit. Gelukkig eenmaal op de afslag voor het vliegveld kon ik doorrijden.

Ik had de avond ervoor via internet een parkeerplaats gereserveerd op het Premium dek, met het idee dat ik dan met Sonia niet ver zou hoeven te lopen. Helaas werkte dat niet, het premium dek was gesloten, het was hartstikke druk en uiteindelijk moest ik de auto op de -3^e etage en ver weg parkeren. Het was een kwartier lopen naar de incheckbalie waar ik 10 minuten voor tijd aankwam. Bij de douane werd mijn rugzak eruit gepikt, ik had wel mijn deo spuitbus thuisgelaten maar ook de mousse mocht niet aan boord. Okaaay. De vlucht vertrok op tijd en we kregen een brood warm vlees, waar ik, als vegetarier, maar voor heb bedankt.

Op Porto airport, geen Jackie en haar mobiele nummer was uit mijn mobiel verdwenen, met enige heen en weer bellen met Fred (opzoeken op de pc) en Paola (van Aanifeira), toch haar aan de lijn gekregen en al bellend vonden we elkaar.

Jackie is een super lieve vrouw en we gingen eerst een sandwich eten, Porto ligt aan zee en ik heb even de heerlijke zeelucht opgesnoven die ik zo mis in Frankrijk. Ik houd erg van het strand en de zee. Het strand zag er ook geweldig aantrekkelijk uit en ik zag in gedachten hoe de honden hier zouden genieten.

We gingen naar een kleine lunchroom waar ik de meest heerlijke dingen zag, ik begon Portugal steeds leuker te vinden. Buiten op het terras lekker geluncht en toen op weg naar Aanifeira.

Mooie huizen gezien onderweg en natuurlijk gepraat over van alles en nog wat. Ook een paar zwerfhonden zien lopen en dat blijft een vreemde gewaarwording omdat je het eigenlijk niet verwacht in zo'n omgeving.

Bij Aanifeira kennis gemaakt met de crew, iedereen was even hartelijk en ik vond het natuurlijk ontzettend leuk om de mensen te ontmoeten die door de AMCF al een paar jaar gesteund worden en waar je al die tijd email contact mee hebt.

Een rondleiding gehad en vol bewondering en respect gezien hoeveel werk er hier al verzet is. Aanifeira is in een paar jaar tijd van een oud veeveiling gebouw, waar de honden allemaal los liepen en er geen voorzieningen waren, met keihard werken omgebouwd naar een opvangcentrum waar men trots op kan zijn. De operatieruimtes zijn licht en modern, er wordt hard gewerkt aan nieuwe hokken voor de honden waarbij elk hok een eigen buitenruimte krijgt. Nu zitten de honden met 3-4 in een behoorlijk groot hok en straks krijgen ze een uitloop naar buiten erbij. (Zie de foto's). Met een donatie van de Brigitte Bardot Foundation wordt er een hele nieuwe rij met prachtige hokken gebouwd, volledig betegeld zodat ze makkelijk schoon te houden zijn. Het verschil met de oude hokken is enorm. De honden hebben allemaal een mand en eigen voerbak.

De sfeer tussen het personeel en vrijwilligers is erg goed en je merkt dat hier hard gewerkt wordt maar dat er ook gelachen wordt. De honden zien er allemaal goed uit. Het viel mij op dat er geen grote honden tussen zitten en vooral heel veel oude en kleine hondjes. Dit zijn de hondjes waar Aanifeira ooit mee begonnen is, zij zitten vaak net als Sonia al sinds 1999 in het opvangcentrum. Ze

zitten wel altijd met 3 of 4 samen en hoewel je voor elke hond een ander leven wenst, zijn er miljoenen honden die het veel en veel slechter hebben.

Natuurlijk maak ik als eerste kennis met Sonia die haar eigen plekje in een van de gangen heeft, waarom ze daar ligt weet niemand eigenlijk, ze lag er gewoon altijd al. Sonia is een scheetje, en laat alle aandacht rustig over zich heen komen. Ze scharrelt wat rond en hobbelt dan weer terug naar haarmandje. Ze was die ochtend gewassen en klaar voor de reis.

We maken de rondleiding af en gaan naar het nieuwste project: de kattenopvang, in de ruimte waar het vee geveild werd (een soort colosseum) worden verschillende verblijven gebouwd (zie de foto's) waar straks katten ook in pension komen.

Bij Aanifeira zijn 2 dierenartsen in dienst en hun grootste inkomen is de veterinaire kliniek die zij bij het opvangcentrum hebben. Dit is een geweldig initiatief, mensen komen met hun honden of katten, kunnen daar tegen een gereduceerd tarief (wanneer ze donateur zijn) hun dier laten behandelen en op die manier trekt de opvang mensen aan. Echt erg goed.

Van Victor kreeg ik een Goodybag met allemaal Aanifeira spulletjes, en ik had voor hen een paar AMCF t-shirts meegenomen. In september gaat Sylvie (secretaris AMCF) op vakantie naar Portugal met haar man Mike en dan nemen zij de bench van Sonia mee terug die we dan vol zullen stoppen met donaties.

Na wat gekletst te hebben met iedereen en foto's te hebben gemaakt (foto's volgen nog), is het dan zover. Iedereen neemt met tranen in de ogen afscheid van Sonia, het is grappig te merken dat ze heel geliefd is, sommigen zijn zelfs speciaal naar Aanifeira gekomen om afscheid te nemen.

Ze gaat op de achterbank en we gaan Jackie haar huis waar ik zal slapen. Bij Jackie word ik welkom geheten door haar hondjes, stuk voor stuk lieverdjes. We gaan ze uitlaten en ook Sonia gaat mee, ze weet niet wat haar overkomt en loopt stapje voor stapje heel langzaam om maar alles af te snuffelen.

's Avonds neemt Jackie mij mee uit eten, jonge wat voel ik mij verwend, het lijkt wel een mini vakantie! En dan is het bedtijd. Ik leg Sonia in haar mandje naast mij op bed en de hele nacht pakt ze regelmatig met haar pootjes mijn arm vast.

Om 6 uur staan we op en laten de hondjes uit en dan is het richting vliegveld. We doen haar in de bench met onderlegger en dekentje en bij de incheckbalie komt een grote politieman haar ophalen, gelukkig is Jackie erbij want hij spreekt geen woord Engels. Ze wordt gewogen, moet de bench uit want die moet door de scanner en dan moet ze haar bench weer in en is het afscheid nemen. Ik schiet vol want dit is het moeilijkste moment, dat je haar achter laat en ze niet weet wat er gebeuren gaat.

IK betaal haar reis (100 euro) en neem afscheid van Jackie. Gelukkig kan ik bij de gate het vliegtuig goed zien en ben blij wanneer ik het karretje zie met haar bench, ik blijf kijken (zie foto's) tot ze het vliegtuig ingaat. De terugreis gaat goed, op een paar minuten hevige turbulentie na en we arriveren op tijd. Snel naar de bagagemanden, er is een speciale band voor o.a. dieren en al snel komt ze daarop aan. Ik ben zo blij en knuffel haar. Dan naar de auto. Het is een eind lopen maar ach na al die kilometers van de afgelopen dagen maakt dat niet meer uit. Op naar huis!!

Gelukkig geen files en om half vier arriveren we thuis. Eerst even de hondjes gedag zeggen, voor het eerst zijn Isis en Scruffles een hele nacht bij Fred gebleven. Natuurlijk word ik helemaal omver gelopen van vreugde en dan is het kennis maken met Sonia. Ze is wat overweldigd door alle neuzen maar onze jongens en meisjes zijn weer geweldig. Oooh weer een erbij, zie je ze denken. De

podenco's die het anders nodig vinden om wat verbaal geweld te tonen, hebben al snel door het eigen ras is en binnen 5 minuten gaan ze allemaal door met het gewone "werkzaamheden". Sonia gaat snuffelen, plasjes en poepje doen en houdt mij goed in de gaten.

Het is al snel duidelijk dat ze inderdaad stokdoof is maar ze ziet ook slecht, als je meer dan een paar meter weg bent ziet ze je niet. Wanneer een hond langs loopt schrikt ze (net als Lucho had) en met de trap moeten we haar helpen (overigens maar 1 of 2 keer want dan heeft ze het al door en ook de hondenloopplank heeft ze na 1 keer al door). Soms zakt ze door haar achterpootjes maar dat kan ook komen door een gebrek aan beweging. Ze heeft op verschillende plekken bultjes maar dat is niets ernstigs. Het is gewoon een oud meisje.

De avond slaapt ze op een van de kussens bij de bank en de nacht in een van de manden bij mijn bed (ik slaap beneden bij de honden), vanmorgen heeft ze heerlijk meegewandeld over het veld en terwijl ik dit schrijf ligt ze te slapen en dromen. Wat zou er in het hoofd van zo'n hondje omgaan....

In elk geval zijn wij heeeel blij met haar en natuurlijk wil ik alle lieve mensen van Aanifeira bedanken en vooral ook mijn complimenten geven voor hun werk en opvang.

Lieve groet
Betty en Sonia.